

CSIKI LÁSZLÓ

Hinta

AVAGY A SEPSISZENTGYÖRGY–MÁRKHÁZA EXPRESSZ
(részlet)

A park

*A régi barompiac helyén, a parkban volt az országzászló, gránit
bástyáit ötvenegyben lebontották, obeliszket raktak belőlük,
és vörös csillagot a tetejébe. Három
kézigránátot találtak az alapozásban Bolond Feri szerint.
Attól kezdve én nem játszhattam veled,
Bolond Feri sem aludhatott a langy talapzaton.
De azért szép volt az az égíró ceruzavég.
Gondoltam éjszakánként, egy ágyban nagymamával,
hogy nagyapa, a kis Tatus műhelyében körhintát barkácsolok
és rászerelem az emlékműre, de ahhoz kellett volna egy toronydaru.
Naponta nézhettem volna úgy a barátaimat,
amint láthatatlan székeken, magzat-tartásban
keringenek a közvécé és a törvényszék felett.
Varjú ült ott a toronyóra mánusán.
Azt láttam, valóságosan. Szinte a szemembe szúrt.
Bolond Feri a cukrászda lépcsőin térdelt azon a napon,
imádkozott egy pisztácia-fagylalt színű szentkép előtt,
éreztem a köszemlére kitett szívű Jézus édes vére ízét és a port.
Akkor, egy ünnep délutánján a magasból
végleg lebuljt a legjobb barátom. Nem te voltál.
Kiesett a körhintámból, és az forgott, csak forgott tovább.*

Az udvar

*Nagyapám elment deszkát árulni.
Asztalos volt, amíg élt. Stílszerű.
De be kellett volna állnia a bútorgyárba,
és inkább megüttette magát a széllel.
Sértetten feküdt az udvari almafa alatt a koporsóban:
a tisztos iparhoz ilyen betyárbútor barmolását méltatlannak
[tartotta.
Nagymama sötéten, felháborodottan állt a ravatalnál:
nem kapott friss tejfölt, kolbászt a piacon a torhoz,
és dühében már-már elsírta magát.
Mi meg éhomra a könnyeinket nyeltük egész nap.*

A színpad

*Hű, de ifjú voltam megint a régi színpadon, szóval a számban,
lent a tanárrá serdült diáktársaim ültek, homályosan.
Azt kellett volna mondanom nekik, egyezség szerint,
hogy a nép, hogy a haza, hogy benne mi, a dagadó maradék.
De én csak egy szőke hajszálat néztem a deszkán,
húsz éve hullt le, egy színésznő púderos vállát megsimítva.
Egy könnycsepp is ott hevert azóta, laposra taposva.
A masztix fürgeteges illata pedig kiszállt a könyvlapok közül,
és álbajszához ragadt egy színész, mint az igazi Kossuth Lajos.*

A villamos (Bukarest)

*Viorica, Nelu, Relu, Petrica és Jean Marais,
négy cimbora és egy hajadon
beköltözött egy tavaszi hajnalon
egy sárga villamoskocsiba,
izibe, Toshiba.*

*Számos nagyanyjuk fényképe lógott az ablakon,
mint színes paraván,
a vezetőfülke volt a budijuk,
azon egy kicsi lyuk,
s haladt a karaván
dallal az ajakán.*

*Hol a parlamentnél, hol a Titanban
laktak ők eképpen
letétben*

*naponta jónéhányszor,
mint pár transzhumáló transzhumán pásztor,
és szépen énekelték ezt estig.*

*Abogy elérték a ghencea-i restit,
megtapsolták őket az utasok,
köztük két akadémikus,
egy oltyán, egy kémikus.*

*Ott volt a ruha-shop.
Fel-felszállt hozzájuk a rendőr Ionica,
izibe, Toshiba,
s a szatócsok olyika.*

*Mikor végül Viorica megszülte
a kis Relut és Jean Marais-t,
vagy a kis Petricát és Nelut,
vagy Ionica két jobbfelét,
hogy abban nincs hiba:
kicsi lett a kicsi lyuk,
és nagyobb lakást kértek
izibe, Toshiba,*

mert szűk a bértelen bérlet.

*És semmi gond,
bár sok a baj,
kiutalt tüstént a hivatal
egy tehervagont –
láss csodát!*

*Bukarest, Craiova, Magyarcsanád
között lakik azóta a nagy család.*

A harmat

*A belvárosból kivisztek a legyek.
Az autóbuszok sem bírják már sokáig.
Érzed-e az égett gumi szagát,
az üveg szagát érzed-e?*

*Hajnalban jöttem vissza a csalán közül,
egy közvécé előcsarnokában találkoztam
a bal latorral és egy harmatcseppet
tettem kitárt tenyerébe.*

*Itt nincsen harmat és legyek sincsenek,
és én úgy szerettem akkor a várost,
kinyitottam volna az összes vízcsapot,
mossa, mossa, mossa át.*

Az üveg szagát érzed-e?

